

ANTRADIENIS. RYTINĖ PAMAINA (2)

Vyriausiasis inspektorius Maletas žvaliai įžengė į nuovadą ir pirmiausia nuo dailiai pasiūto apsiausto nusipurtė lietaus lašus. Pusę dešimtos ryto priimamajame tvyrojo vangi nuovargio nuotaika, ir jis išsyk atsiminė ketinęs pasikalbėti su Frostu apie Polos Bartlet bylą.

– Seržante, ar ponas Frostas nuovadoje?

– Jo nėra, pone. – Velsas vos užgniaužė žiovulių. – Nužudyta dar viena senutė. Meningtono linkeyje. Inspektorius aiškinasi aplinkybes.

– O Dieve! – Priblokštas Maletas suraukė kaktą.

– Bjaurus atvejis, – pridūrė nuovados seržantas.

– Subadyta į pilvą, gerklė perrėžta.

– Kai tik pamatysite inspektorių, siųskite pas mane. Gal žinote, ar jis paliko man ataskaitą apie Polos Bartlet bylą? Antrą valandą – spaudos konferencija.

– Bent jau aš, pone, jokios ataskaitos nemačiau.

Maletas nepatenkintas susiraukė.

– Ką turėsiu kalbėti spaudos konferencijoje, jei negaunu jokios informacijos? Neįmanoma dirbti.

– Pone, mes visi nusivarę nuo kojų, – nedrąsiai priminė Velsas.

– Išvien pasiteisinimai... Daugiau iš jūsų nieko neišgirsi. – Vyriausiasis inspektorius greitosiomis nužvelgė priimamąjį. – Seržante, grindis derėtų pavalyti.

– Derėtų, pone, – pritarė seržantas ir susverdėjo, norėdamas parodyti esąs uolus, lojalus policininkas, tik negyvai persidirbęs, – bet per tą praiektą gripą...

– Seržante, gripas – ne priežastis prastai dirbti. Priimamasis – mūsų vitrina. Visuomenė ją pamato pirmiausia. Tvarkingas priimamasis – našiai dirbantis priimamasis... visuomenei jis įkvepia pasitikėjimo mumis. – Maletas akimirka nutilo ir rūsčiai pažvelgė į Velsą. – Seržante, jūs nesiskutęs. Tai bent pavyzdys kitiems!

Nuovados seržantas veltui mėgino aiškinti dirbąs antrą pamainą iš eilės, mat jo pakaitinis susirgęs. Vyriausiojo inspektoriaus tokios banalios smulkmenos nedomino.

– Seržante, teisintis lengviausia. Tie, kam pasisekė išvengti gripo viruso, privalo darbuotis iš pieties. Turime išlaikyti aukštą lygį.

Kai tik durys skyriaus viršininkui už nugaros užsivėrė, Velsas jam įkandin parodė dviejų pirštų kombinaciją, girdi, impotentas. Atsiteisė bent šitaip.

Staiga pasigirdo girgždus policijos viršininko balsas:

– Mačiau, seržante, mačiau!

Velsas persigandęs atsigrėžė ir tuojau pat susmuko ant kėdės. Iš palengvėjimo jį net prakaitas nupylė. Prie durų, patyliukais sulaukęs, kol pasišalins Maletas, šypsodamasis stovėjo Frostas.

– Džekai, per tavo vos nenumiriau iš baimės, – pasakė Velsas.

– Regi prieš save žmogų su tūkstančiu balsų, bet tik vienu pimpalu. Na kas čia girdėti?

– Kas girdėti, kas girdėti?.. Dirbau kiaurą naktį, šit kas...

– Išvien pasiteisinimai, seržante... klok verčiau faktus.

Inspektorius pavaišino nuovados seržantą cigarete ir uždegė ją.

– Rikmanas parašė paaiškinimą.

– Kas jis toks?

– Pornografijos prekeivis. Tvirtina visas tas grožybes pirkęs aludėje, iš nepažįstamo žmogaus. Paleidome už užstatą.

– O kaip mano santechnikas?

– Antrajame Kvotos kambaryje.

– Ačiū, – tarstelėjo Frostas, eidamas prie durų. Staiga sustojęs pridūrė: – Seržante, grindis derėtų pavalyti.

– Surasiu tau šepetį, – išsišiepęs atsakė Velsas. Užbirbė vidaus ryšio telefonas, ir seržanto išraiška akimou persimainė. Skambino sumautas Maletas. – Pone, valgykla uždaryta. Neturiu kam liepti užplikyti jums arbatos. – Velsas nutrenkė ragelį ant aparato. Skyriaus viršininkas jo pasiteisinimų šiaip ar taip nesiklausė.

Prie Kvotos kambario Frostą iš jaudulio mažne drebėdamas pasitiko kriminalistas seržantas Arturas Henlonas.

– Džekai, gali būti, kad pagriebėme siūlo galą!

Jis vos vos pravėrė duris, kad inspektorius galėtų dirstelėti į sulaikytąjį. Ant kėdės kumpsojo poplikis, stambokas, apgaulaus žvilgsnio vyriškis su alaus pilvuku. Galėjo būti įpusėjęs penktą dešimtį.

Vilkėjo jis tamsiai mėlyną kombinezoną.

– Kaltas, – paskelbė išstarmę Frostas. – Velniop teismą, pakarkime jį tuojau pat.

Tyliai uždaręs duris, Henlonas ėmė pasakoti:

– Bernardas Hikmanas, keturiasdešimt ketverių, vedęs, vaikų neturi. Tą dieną, kai dingo Pola Bartlet, jis turėjo dirbti kapinėse, statyti naują siurblių už laidojimo rūsio. Jei tikėsime Hikmano grafiku, jis pradėjo darbą aštuntą, bet vikaras tvirtina, kad į kapines santechnikas atvažiavo tik devintą.

Kriminalistas seržantas atvertė aplanką ir parodė Frostui įtariamojo darbo grafiką.

– Kur gyvena? – paklausė inspektorius.

– Čia, Dentone, Vikariato blokas 63.

Frostas apmąstė ką išgirdęs. Pola dingo rajone, esančiame šiauriau Dentono miško. Vikariato blokas – keturiomis, penkiomis myliomis piečiau.

– Automobilį jis turi?

– Turi. Stovi aikštelėje.

Vadinasi, Hikmanas galėjo įvilioti ar įsitempti mergaitę į automobilį, išprievartavęs nužudyti ir devintą atvažiuoti į kapines. Bet – pirmiausia – ko jis nusibeldė už miško? Juk kapinės priešingoje pusėje.

– Jie susidūrė neatsitiktinai, – pasiūlė versiją Henlonas. – Jis viską suplanavo. Buvo matęs mergaitę anksčiau ir jos geidė. Žinojo, kur ją rasti, ir laukė.

– Sakai, geidė jos? – nepatikliai paklausė Frostas. – Kodėl kaip tik jos? Tokio pupuliuko?

– Džekai, skonis čia visiškai nesvarbu. Būna, vyrai trokšta bjauriausių moterų.

Inspektorius pažvelgė į Henloną priekaištingai ir pasakė:

– Nedera šitaip kalbėti apie skyriaus viršininko žmoną.

Užsikvatojęs seržantas staiga nutilo, mėgindamas perspėti Frostą apie gresiantį pavojų.

– Inspektoriau! – prieidamas šūktelėjo Maletas.

Kad tik nebūtų išgirdęs, raitydamas kuo nuoširdžiausią šypsena, pamanė Frostas.

– Pone...

– Kur ataskaita apie Polos Bartlet bylą? Antrą valandą man spaudos konferencija.

– Kaip tik ruošiuosi kvosti įtariamąjį, – atsakė inspektorius, galva rodydamas į duris.

Maletas iššyk nušvito.

– Įtariamąjį? Jau? Nuostabu! Juk tai nuostabu! Jei iki spaudos konferencijos spėtume užbaigti tyrimą... – Skyriaus viršininko šypsena išblėso, kai tik seržantas išsiėmė nosinę ir garsiai išsišnypštė nosį. – Henlonai, tikiuosi, neketinate susigriebti gripo? Mums ir šiaip katastrofiškai trūksta žmonių, – priekaištingai pasakė Maletas ir, apsisukęs ant kulnų, nužingsniavo koridoriumi.

– Jau net nosies nebegalima ramiai išsišnypšti, – atsiduso Henlonas.

– Nepuršk į mane savo susmirdusių bacilų, – atsakė Frostas. – Eime, šnektelsime su įtariamoju.

Hikmanas pasimuistė ant kietos, nepatogios kėdės ir įsistebeilijo į jauną konstebliją. Šis, neatlaikęs žvilgsnio, nervingai nukreipė akis į šalį. Įtariamasis, patenkintas šia nedidele pergale, vyptelėjo ir suniurzgė:

– Pritvočiau tave viena ranka.

– Galėsi pamėginti. Tik pirmiau užsegsime tau antrankius, o jam įduosime lazda, – pasigirdo atsakymas.

Storuliukas seržantas grįžo į Kvotos kambarį su kažkokiu kaliause apibrizgusiu kostiumu.

– Kriminalistas inspektorius Frostas, – prisistatė anas, sėsdamas priešais Hikmaną. – Norėčiau šio to paklausti.

– Aš norėčiau paklausti tik vieno dalyko, – atkirto Hikmanas. – Kodėl mane čia atveddino? O gal tai – valstybės paslaptis?

– Tave čia atveddino todėl, – atsakė Frostas, – kad mes tiriname sunkų nusikaltimą. Tikiuosi, galėsimė tave išbraukti iš įtariamųjų sąrašų, o jeigu ne – įklimpai kaip reikiant, brolyti. Taigi verčiau atsakyk į klausimus.

– Na tai klausk. Greičiau baigsime sušiktą komediją.

– Rugsėjo 14-oji. Noriu žinoti, ką tą dieną veikei. Visut viską. Nuo tada, kai atsikėlei iš lovos, iki tada, kai vėl atsigulei.

– Daugiau nei du mėnesiai praėję. Kaip, velniai griebtų, galiu prisiminti?

– Še, atgaivink atmintį, – pasakė Frostas ir paklojo priešais Hikmaną popieriaus lakštą.

Įtariamasis paėmė jį ir apstulbęs perbėgo akimis.

– Dėl tokio nieko? Patyliukais pridėdu grafike vieną valandą, o tie pusgalviai jau kviečia sumautą greitojo reagavimo būrį?! Tegul susikiša tą savo darbą...

– Tavo firma į mus nesikreipė, ir darbo grafiko klastojimas čia niekuo dėtas. Reikalas daug rimtesnis. Pasakok, ką veikei tą dieną.

– Dirbau Visų šventųjų kapinėse, stačiau naują siurblių. Ten plečiamas kvartalo plotas, todėl senojo nebeužtenka. Tą rytą, rodos, buvo ketvirtadienis, išsiruošiau į darbą, o mašina ėmė ir sugedo. Mėginau krapštytis variklyje – nieko neprikrapščiau. Teko skambinti meistrui ir į darbą kulniuoti pėsčiam. Teisybė, valandą pavėlavau, bet ar aš kaltas, kad sugedo prakeiktos vežėčios? Kodėl turėčiau leisti firmai tuo pasinaudoti?

– Mums reikės meistro pavardės ir adreso, – pasakė Henlonas.

– Namie turiu užsirašęs. Tai va, dirbau iki pusės pirmos, tada užėjau į aludę užkąsti, grįžau į kapines, darbą baigiau šeštą.

– Vadinasi, kapinėse buvai nuo devynių iki šešių, – pasitikslino Frostas. – Ką veikei paskiau?

– Vėl užėjau į aludę, išlenkiau kelias taures, parėjau namo pavalgyti, grįžau į aludę ir sėdėjau, kol uždarė. Vienuoliktą pavakarieniavau, paskui šį tą nuveikiau lovoje ir užmigau.

– Ar esi tikras dėl „šio to lovoje“? – nuoširdžiai pasidomėjo Frostas.

– Aišku, juk aš – įpročio vergas. Nepraleidžiu nė vienos nakties, nesvarbu, nori ji ar ne.

Inspektorius užsidegė cigaretę, dūmus išpūtė per nosį.

– Kiek metų žmonai?

– Keturiasdešimt dveji.

– Niekada neužsinori šviežesnės mėselės?

– Po šimts krušnų, kur neužsinorėsi! – Vyriškis sukikeno. – Bet yra viena bėda: tokios manęs nenori.

– Tokiam dideliame berniukui kaip tu, – pasakė Frostas, – tai neturėtų būti bėda. Gali jaunas mergaites priversti – nesvarbu, nori jos ar ne.

– Ėė, inspektoriau, nesuprantu, kur suki ienas, – prisimerkęs tarė Hikmanas.

Frostas iš žalio aplanko išėmė spalvotą nuotrauką ir, padėjęs priešais įtariamąjį, paklausė:

– Atpažįsti?

Hikmanas įsiziūrėjo į rimtą, be šypsenos, Polos Bartlet veidą.

– Gyvenime nesu jos matęs... – pratarė, bet po akimirkos atpažinęs sušuko: – Po velniais! Čia ta pati mergaitė! – Ūmai suvokęs, kuo gali būti apkaltingas, pašoko, net kėdė nulėkė į šalį. – Ką, po šimts krušnų, ruošiatės man prikabinti?!

Nervingasis policijos konstebelis Koljeris žengė santechniko tramdyti ir tik lengviau atsikvėpė, kai inspektorius mostu paragino atsitraukti. Frostas sugriebė fotografiją ir pakišo Hikmanui po nosimi. Prašneko lėtai ir visiškai ramiai:

– Ką tik grįžau iš skrodimo. Dar nesiryžtu mergaitės tėvams pasakoti, kas jai padaryta. Gali sau rėkauti čia ir skeryčiotis, bet į mano klausimus vis tiek teks atsakyti. Taigi verčiau atsisėsk!

Apsiniaukęs Hikmanas nustūmė inspektoriaus ranką su nuotrauka ir atsisėdo.

– Šitaip jau geriau, – pasakė Frostas ir kerinčiai nusišypsojo. – O dabar papasakok mums, kodėl laidojimo rūsyje radome tokius pat pirštų atspaudus kaip ant tavo darbo grafiko.

Niekas jokių pirštų atspaudų rūsyje nerado, bet Hikmanas to nežinojo.

– Rūsyje? Tad ten ją radote? – Santechnikas atsi-
lošė ir patenkintas išsišiepė. – Jei susiruoščiau ką
nors išprieivartauti, pasirinkčiau vietą, romantiš-
kesnę už sukruštą karstų sandėlį.

Frosta prisimerkė.

– Kas sakė, kad mergaitė buvo išprieivartauta?

– Aš ne kvailas. Bene klausinėtum manęs apie
seksą, jei ji nebūtų išprieivartauta?

– O ką tada veikei kriptoje?

– Apie vienuoliktą užėjo sušikta audra. Kliokė
kaip iš kibiro, nors ir neilgai. Permirkau kiaurai,
mat nebuvo kur užsiglausti. Pamaniau, kad tas rū-
sys – įrankių sandėliukas ar kas, tad viniatraukiu iš-
lupau velkės varžtus ir pastovėjau viduje. Kai lietus
liovėsi, varžtus sukaliau atgal ir vėl kibau į darbą.

– Na, Džekai, ką manai? – paklausė Henlonas.
Jie laukė, kol įtariamasis pasirašys išspausdintą pa-
aiškinimą.

– Bjauri nuojauta kužda, kad šitas tipelis nekal-
tas. Paleisime jį, bet reikės kruopščiai patikrinti
kiekvieną jo versijos detalę. Ar tikrai jo mašina bu-
vo sugedusi, ar yra liudininkų, tą dieną mačiusių jį
dirbant prie kaulinės. Taip pat būtina išsiaiškinti,
ar tikrai, kaip santechnikas sako, tada smarkiai lijo.

– Jis žinojo, kad mergaitė išprieivartauta, – pri-
minė Henlonas.

– Bet manė, kad ji išprieivartauta rūsyje, o juk ji
nugabenta ten jau mirusi, maiše. Hikmanas –
vienintelis mūsų įtariamasis, bet manau, kad jis –

niekuo dėtas. Eime, pažiūrėsime, kaip susirauks
mūsų skyriaus viršininkas.

Maletas prisitraukė prikimštą gautųjų dokumen-
tų dėklą ir greitosiomis peržiūrėjo turinį. Frosta ža-
dėtų sutvarkyti degalinių kvitų nebuvo nė ženklo,
užtat kėlė nerimą iš grafystės vyriausiosios valdy-
bos atkeliavę įvairiaspalviai blankai, kuriuos reikėjo
balažin kaip užpildyti, pirmiau smulkiai inventori-
zavus nuovadą. Vyriausiasis inspektorius nepaten-
kintas palingavo galvą. Labiau netinkamo meto
valdyba pasirinkti negalėjo. Kažkas pasibeldė į du-
ris. Maletas pasitempė, susiglostė plaukus ir ištarė:

– Užeikite.

Įėjo suniukęs seržantas Velsas. Atneštąjį puode-
lį arbatos jis ne itin atsargiai pastatė ant viršininko
stalo.

– Pone, ar galėtume pasikalbėti? – paklausė.

Maletas susiraukė. Nuovados seržanto aimanų
jis nėmaž nebenorėjo klausytis. Viršvalandžius dir-
bo visi, reikėjo tik, užuot be paliovos apie tai vaito-
jus, suimti save į nagą ir padirbėti dar uoliau. Vy-
riausiasis inspektorius išspaudė šykščią šypsenėlę
ir parodė į kėdę.

Staiga užviauksėjo telefonas. Maletas pažvelgė
į aparatą, paskui dėbtelėjo į Velsą. Rodos, buvo kuo
aiškiausiai įsakęs blokuoti visus skambučius. Ar
bent kas šioje nuovadoje gali įvykdyti paprasčiausią
įsakymą?

– Maletas, – amtelėjo vyriausiasis inspektorius.
Jo išraiška akimirksniu persimainė, dar labiau
pasitempęs, jis laisvąją ranka pasitaisė kaklaraiščio
mazgą. Skambino policijos viršininkas. – Kaip

tvarkomės, pone? Na... Juk žinote, kaip mums trūksta kadru... Taip, sutinku, Šelvudo skyriuje padėtis tokia pat... Suprantu, pone... Na, jei su problemomis susidoroja Šelvudas, sugebėsime ir mes...

Velsas tylutėliai atsiduso. Policijos viršininkas, žinodamas, kad abiejų skyrių viršininkai dėl geresnės pozicijos eilėje prie paaukštinimo pasiryžę kibti kits kitam į gerklę, nuolat kurstė Dentoną ir kaimyninį Šelvudą varžytis.

– Taip, pone, – toliau ulbėjo Maletas, – ta epidemija smogė mums labai skausmingai, bet, dėkui... – jis kuklindamasis atsikrenkštė, – ...sumaniam vadovavimui, nepriekaištingam komandiniam darbui ir... – Išraiškingai pažvelgė į Velsą ir prašneko garsiau: – ...viso kantraus kolektyvo pastangoms, mes puikiai tvarkomės. – Apsigrėžęs su kėde, Maletas jau tyliau pasakė: – Atsiprašau, pone, jei kalbu ne labai žvaliai – pusę nakties nė bluosto nesudėjau. Tikriausiai girdėjote, radome Polą Bartlet?

– Išprieivartautą ir smirdinčią kaip šeškas.

Vyriausiasis inspektorius, neišgirdęs Frosto įeinant, net susigūžė. Atsisukęs jis pašėlo energingai mosuoti ranka, girdi, patylėk.

– Pone, regis, vargšė mergaitė patyrė lytinę prievartą, nors kol kas visos informacijos neturiu. – Rūstus Maletas žvilgsnis turėjo Frostui priminti, kas dėl to kaltas. – Tačiau mes sulaikėme įtariamąjį.

– Nieko mes nesulaikėme, – atitarė inspektorius. – Aš jį jau paleidau.

Skyriaus viršininkas delnu pridengė ragelį ir sužaibavo akimis.

– Prašyčiau patylėti, – sušnypštė. Policijos viršininkui jis pasakė: – Pone, įvykiai klostosi netikėtai sparčiai. Paskambinsiu jums. – Įteikli Maletas šypsena išnyko, kai tik ragelis saugiai atsidūrė ant aparato. – Nedrįskite lįsti su savo komentarais, kai kalbu telefonu, – sušnypštė jis Frostui.

– Atsiprašau. Nenorėjau, kad apsijuoktumėte prieš policijos viršininką.

Atgailos inspektorius balse nebuvo nė ženklo, negana to, jo lūpų kamputyje smilko cigaretė. Maletas dar labiau suirzo. Buvo įpratęs, kad prieš rūkydami jo kabinete žmonės atsiklaustų leidimo. Žinoma, Frostui rūkyti jis neleistų. Šiaip ar taip, pirmiausia reikėjo išsiaiškinti, ko nori Velsas.

– Seržantas Džonsonas serga. Pone, aš plušu dvigubas pamainas ir šįvakar vėl turėsiu dirbti. To jau per daug.

Maletas dėjosi pavaldinį suprantas ir atjaučias.

– Seržante, nekalbėkite apie dvigubas pamainas. Nepatogu ir sakyti, bet niekas nedirba daugiau už mane. – Vyriausiasis inspektorius nutilo. Jam pasirodė, kad Frostas niekinamai prunkštelėjo. Vis dėlto, matyt, bus suklydęs – inspektorius stovėjo su nekalčiausia išraiška veide. – Jeigu Šelvudo skyrius gali apsieiti be pagalbos iš šalies, vadinasi, galime ir mes. – Maletas pakėlė ranką, iš anksto nutildydamas seržantą, kuris jau žiojosi prieštarauti. – Šiek tiek kantrybės, šiek tiek daugiau pastangų, ir įveiksime bet kokias kliūtis. Jei tik iškils problemų ar rūpesčių, kreipkitės tiesiai į mane. Mano durys – visada atviros. – Vyriausiasis inspektorius nusišypsojo ir pridūrė: – Gal išeidamas galėtumėte jas uždaryti?

Nuovados seržantas vėl žiojosi prieštarauti, bet persigalvojo ir leidosi išprašomas pro duris. Tik vargais negalais atsispyrė pagundai trenkti jomis taip, kad sudundėtų.

Frostras net neatsiklausęs klestelėjo ant atsilaisvinusios kėdės ir garsiai, neprisidengdamas burnos, nusižiovavo. Na ir kiaulė, pamanė Maletas.

– Kaip laikotės? – paklausė.

– Mes nesilaikome, – atšovė inspektorius. – Kapanojamės ir staigiai skęstame.

– Šelvudas... – buvo beprasižiojęs Maletas.

– Velnio! Šelvudą, – pertraukė jį Frostras. – Jų ten neužgriuvo trys mėšlingos žmogžudystės.

Skyriaus viršininkas papūtė į akinių stiklus ir stropiai juos patrynė. Nusiėmus akinius, Frostras nebeatrodė toks netvarkingas. Kai vėl juos užsidėjo, priešais sėdėjo tas pats apšiuręs nevaleika.

– Jeigu nesilaikome, inspektoriau, vadinasi, esame aplaidūs, vadinasi, mums trūksta kompetencijos.

– Pone, žinau, kad jūs stengiatės iš paskutiniųjų, – atlaidžiai pasakė Frostras.

– Niekas man nepriklaš kompetencijos stokos, – užkaitęs rėžė vyriausiasis inspektorius. – Aš sudarau būdėjimo tvarkaraščius, bet argi jų kas nors laikosi? Niekada nežinau, kas yra darbe, ko nėra. Privilome būti labiau organizuoti... pasiskirstyti užduotis, našiau pasinaudoti ištekliais. Štai parengiau naujus darbo grafikus. – Jis pastūmė stalviršiu tvarkingai prispausdintus lapus. – Jų bus griežtai laikomasi. Aš nepakęsiu jokių nukrypimų... jokių pasiteisinimų.

Frostras paėmė vieną lapų ir peržvelgė. Kaip ir dauguma Maletų įsakų, šis buvo gražiai išdėstytas, bet neįmanomas įgyvendinti.

– Turėsime padirbėti šiek tiek uoliau, – gražbiailavo vyriausiasis inspektorius. – Nebeilgai. Kitą savaitę ponas Alenas grįžta į darbą, Polos Bartlet bylą perduosite jam. Kiti pareigūnai taip pat vienas po kito baigia nedarbingumą. – Maletas nusišypsojo, lyg sakytų „na būkite gi supratingas“. – Reikia tik kelias dienas pakentėti.

Puiku, mulki tu, pamanė Frostras, tada pažaiskime pagal tavo taisykles. Jis vėl nusižiovavo ir atsistojo.

– Pagal grafiką man laisvadienis, tad važiuoju namo. Bent nusnūsiu.

– Palaukite! – Maletas paragino inspektorių atsisėsti. – Kas informuos mane apie jūsų bylas? – Skyriaus viršininkas bjaurėdamasis išklausė Frostą, kuris, pasakodamas apie durtines žaizdas ir skrodimą, nepagailėjo šiurpių detalių. – Viena auka vis dėlto gyva, vadinasi, žmogžudystės tik dvi.

– Tai aukai aštuoniasdešimt vieneri, jai sulaužytas kiaušas, – atsakė inspektorius. – Ligoninė nieko gero nesitiki. Užtat manau, kad žmogžudystės – trys.

Maletas niršiai sugniaužė kumštį.

– Suimti tą bjaurybę – svarbiausias mūsų tikslas, net jei dėl to nukentėtų kitų bylų tyrimas. – Jis paėmė užrašinę. – Antrą valandą man spaudos konferencija. Polos Bartlet byla. Kaip suprantu, iš santechniko nieko nepešėte?

– Nieko. Nebent paaiškėtų, kad jo papasakota versija – skylėta. Bet greičiausiai nepaaiškės.

– Gaila, – pratarė skyriaus viršininkas taip, lyg dėl to kaltas būtų Frostas. – Ar tėvams pasakėte, kad mergaitė buvo išprievartauta? Nenoriu, kad jie sužinotų tai iš žiniasklaidos.

Po šimts! – mintyse sukeikė Frostas. Visai išgaravo iš galvos.

– Ne, pone. Nenoriu griauti naujojo, puikiojo jūsų sudaryto grafiko, tad, kadangi man laisvadienis, nusprendžiau palikti šį darbą jums.

Prabangus Maletas parkeris išbrėžė ore įsivaizduojamą „i“ ir padėjo ant jos tašką.

– Inspektoriau, nedelsdamas taip ir padaryčiau. Bet jūs jau pelnėte jų pasitikėjimą. Nemanau, kad tėvai norėtų tokią blogą žinią išgirsti iš kažkokio nepažįstamojo. Taigi pasikliausiu jūsų sugebėjimais.

Frostas šyptelėjo, lyg sakytų: „Ak tu, niekše!“ – bet pratarė tik tiek:

– Klausau, pone.

Maletas peržvelgė darbo grafiką ir pasakė:

– Neatidėliotina galime laikyti tik vieną bylą. Tą peiliu besišvaistantį maniaką reikia sučiupti, kol nenužudė dar ko nors. Tam skirsime visas jėgas. Kitos bylos gali ir palaukti. Imsimės jų, kai būsimė visos sudėties.

– O Pola Bartlet? Mergaitė išprievartauta ir nužudyta, o mes nukišime ją į galą?

Vyriausiasis inspektorius linktelėjo pabrėžtinai griežtai.

– Ji mirė daugiau kaip prieš du mėnesius. Nuskaltėlio jau ir pėdsakai ataušę. Niekas nepasikeis, jei palūkėsime dar savaitę – kol grįš ponas Alenas. – Matydamas, kad Frostas vis tiek dvejoja, jis pridūrė: – Inspektoriau, reikia skirti prioritetus.

Jums teks susitaikyti su faktais. Daugiau nei vienam pirmenybiniam tyrimui mes neturime žmonių. Senutės nužudymo bylai tirti mesime visus išteklius, todėl tikiuosi, kad įtariamasis netrukus bus suimtas.

– Ką gi, pasistengsiu, – sumurmėjo neryžtingai. Atsisakyti Bartlet bylos inspektoriui buvo labai nemalonu. Juk jis iš visos dvasios veržėsi ieškoti mergaitę nužudžiusio šunsnukio. Vis dėlto šį kartą akiniuotis Haris buvo teisus. Daugiau nei vienai stambiai bylai tirti jiems stigo išteklių, o pagalbos iš valdybos nevertėjo tikėtis.

– Šaunuolis! – pagyrė Maletas ir abiem smiliais pasiglostė ūsus. – Visuomenės akyse mes bet kuriuo atveju turime atrodyti oriai. Negalime išsiuoti, kad Bartlet bylą atidedame į šalį. – Staiga vyriausiojo inspektoriaus akys sužibo, jis pergalingai spragtelėjo pirštais. – Štai! Kažkur turime inspektoriaus Aleno vaizdo įrašą, jis padarytas mergaitėi vos dingus. Įkalbėsime televizinininkus jį pakartoti. – Tai buvo nufilmuota įvykio rekonstrukcija: į Bartlet panaši mergaitė, apsirengusi panašiai kaip dingusioji, tokiu pat dviračiu važiuo tuo pačiu maršrutu, kuriuo Pola išvežiodavo spaudą. Tikėtasi, kad įrašas padės liudininkams bent ką nors prisiminti. Deja, viltasi tuščiai. Kadangi Pola ta pačia trasa važiuodavo kasdien tuo pačiu metu, į policiją skambinantys žmonės painiojosi, niekas negalėjo aiškiai pasakyti, kurią iš tiesų dieną mergaitę matė. Neutrūko įprastų tokiomis atvejais liudijimų apie keistus vyriškius, lėtai važiuojančius tamsių spalvų automobiliais, bet nė vienas pasakojimų naudoti nedavė.